

tillbage, at vor Selvstændighed og Frihed til selv at give os Love, ogsaa Forfatningslove, er opretholdt derved, at Ublandets Overgreb — ja, det Ord er ikke brugt, men allerede Forestillingerne fra visse Magters Side maa kunne kaldes et Overgreb — at Fordringerne og Forestillingerne om, at Kongen skulde tilbagekalde denne Forfatningslov, have mødt Modstand; det er Noget, der maa glæde enhver dansk Mand, og det er kun det, her er udtalt. Hvorledes Grundloven af 18de November i og for sig er bestaen, er der her ikke Tale om; det ligger aldeles udenfor, og det er dette, som jeg fra mit Standpunkt finder mig opfordret til bestemt at gjøre gjældende. Jeg vil bede de ærede Medlemmer under denne Forhandling fra først til sidst at fastholde, at her ikke foreligger nogen Dom om denne Grundlovs Indhold og Bestaaen-
 hed i og for sig, men, saaledes som jeg har udtalt, kun Forslag til en Udtalelse om, at det glæder os, at vor Konge har modstaaet de Overgreb fra Ublandets Side, de uberettigede Fordringer om, at denne Grundlov skulde tages tilbage, der ere fremkomne. — Den høitærede Konseilspræsident udtalte dernæst, at den følgende Sætning, som siger, at det har været en fortsat Bestræbelse for vor nuværende Konges Forgænger paa Thronen at sikke det danske Rige en af Fremmede uafhængig Stilling i Monarkiet, var urigtig, og denne Udtalelse er hyderligere blevet forstærket af den sidste ærede Taler, som sagde, at det var en falsk Sætning. Uagtet det maaskee vil synes dristigt, tør jeg imidlertid sige, at denne Sætning er fuldkommen rigtig, og at hverken Historien eller noget Andet skal kunne godtgjøre det Modsatte; det har ligesom fra 1848 været den afdøde Konges Bestræbelse at staae det danske Rige en af Fremmede uafhængig Stilling i Monarkiet, og det er kun det, her er udtalt. Den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa, at allerede Notabelprojektet gik ud paa en Gjennemførelse af denne Bestræbelse; og vel gik Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 i en anden Retning, men var det da deri ikke ogsaa forudsat, at en Fællesforfatning kun kunde gives, naar det blev muligt at sikke det danske Rige en uafhængig Stilling i Monarkiet? Den samme Tanke har været gjort gjældende

igjennem alle de Underhandlinger, der ere førte siden, og hvad Andet er man vel uenig med Tybtsland om end det, at det fra den danske Regjerings Side, under de forskjelligste Former, altid er blevet opretholdt som den ledende Traad, at det danske Rige, hvorledes end Forfatningsformerne ordnedes, skulde have en uafhængig Stilling i Monarkiet? Dette lader sig ikke afvise; det lader sig ikke paa nogen Maade paavise, at det skulde være urigtigt, thi det er den strengeste og fuldeste Sandhed. Naar den høitærede Konseilspræsident talte om, hvad der var forudsat ved de Underhandlinger, som gik forud for Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, og hvad man maaskee kunde komme til ifølge Afgjørelserne fra den Tid, saa maa jeg bemærke, at det dog bestandig ligger i Forgrunden, at vi sige, at dersom det tybtske Forbund vil holde sig udenfor vore indre Forfatningsforhold, og dersom Holstenerne igjen ville slutte sig til os, saa ere vi Alle villige til at gaae ind paa en saadan Ordning, dog kun, naar det kan stee paa den Maade, at det danske Rige faaer en uafhængig Stilling i Monarkiet, men jeg er overbevist om, at heller ikke den nuværende Konseilspræsident uden dette vil indlade sig paa en Sammenslutning med Holsteen. Jeg er ikke alene overbevist derom, men jeg kan sige, at jeg er vis derpaa, thi han har selv sagt det saa klart, stærkt og tydeligt, som Noget kan sige det, idet han nemlig i Mai Maaned 1863 i Rigsraadet har udtalt Noget, som jeg vil bede den ærede Formand om Tilslutning til at oplæse fra Papiret, for ikke at komme til at sige Andet, end hvad der utrykkelig er blevet sagt. Den ærede nuværende Konseilspræsident yttrede da: „Vi staae ligeoverfor en Forbundsbeslutning, hvori der er opstillet visse Fordringer for Holsteens Vedkommende, og som tillige griber dybt ind i de øvrige Landsdeles Stilling, derved nemlig, at det deri er bestemt, at, hvad der nu er fælles for Holsteen og de andre Landsdele, maa ikke gjøres til Særligt for Holsteen, og at de holsteenske Stænder skulde give deres Samtykke ogsaa til alle fælles Foranstaltninger, der skulde gjælde for Holsteen. Det er dette Net, man har villet kaste over Danmarks Riges Selvstændighed og Frihed. Dersom man gaaer ind derpaa, saa er det forbi med et selvstændigt